

DEN ÖPPNA BILDÖRREN

Lars Elleström skriver reducerat, enkelt och med en flytande säker penna. Hans dikter formas till journalistiska ”frukter”, där orden omhuldas och fogas in i pregnanta ordkonstruktioner. Det är ett poetiskt språk med spår från Paul Celan, och länkat med intryck från den nyenkelhet, som såg dagens ljus under ett tidigt 60-tal. Göran Palm kritiserade då 40-talets metaforiska byggnader och gav den svenska dikten en reducerad diktion, vilken nu Elleström väl förvaltar.

Samlingen består av sexton korta, avgränsade avdelningar, vilkas titlar är t.ex. Skräp, Kroppar, Kändisar, Ensam, Sömn etc. Här finns dikter, där ”livet” kan tolkas ”som en dödens bittra medicin” eller ”döden”, som en ”mask som kryper in genom analöppningen, den dag man föds”. De längre berättande dikterna tolkar uppkomna minnesbilder med inledande diktrader, som ”för tjuugoåttan sedan” eller ”för trettiofem år sedan”.

Diktsamlingens första dikt berättar om en ”bildörr”. Den är unik i sitt slag, eftersom motivet är synnerligen originellt i svensk dikt. Poeten betraktar en av rost och fukt angripen bil från 40-talet. Det är förmodligen en gammal rest av en PV 444, som med sin mycket hållbara, svarta lack, dröjt kvar i ett avgränsat skogsparti, tillsammans med en ”uppochnervänd eka”. Bildörren har förvandlats till ”en rostig metallgrej”. När författaren vänder på den syns det tydligt vad det är:

*att det är en bildörr.
Den släpper in mig i ett rum
där jag kan vistas en stund.
Dörren...det är kommer inte att stängas igen.
Årorna gräver sig sakta ner
genom barrtacket.*

Hans-Evert Renérius

Lars Elleström: Om det är så. Dikter. Theatron/biblia.